

ἐπαίσθητή. Μετὰ τινὰ λεπτά, καὶ ὁ ἐξηκολούθουν νὰ παρουσιάζωνται νέα σημεῖα ἐπανερχομένης ἐμφυχώσεως, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐξεφώνησε τρανὸν καὶ ἐλευνότατον ὁδὺρμόν. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀνέλαβε τὴν ὑγίαν ὁλως διόλου. Ἡ κατάστασις δὲ τοῦ νοῦς αὐτῆς ἐνόσω διήρκει ἡ ληθαργία, εἶναι εἰς τὸ ἄκρον περὶεργος. Ἐφαίνεται εἰς αὐτὴν ὡς νὰ ὠνειρεύετο ὅτι ἀληθῶς ἦτο νεκρά· πλὴν ἐντελῶς συνησθάνετο ὅλα τὰ περὶ αὐτῆς γινόμενα. Ἦκουε διακεκριμένως τοὺς ψιθυρισμοὺς καὶ τοὺς θρήνους τῶν παρεστώτων φίλων της. Κατενόει ὅτι ἐσαβάνονον καὶ ἐξέθετον αὐτὴν εἰς τὴν νεκροθήκην. Τὸ αἰσθημα δὲ τοῦτο ἐπέφερεν εἰς αὐτὴν ἀγωνίαν ἀπερίγραφτον. Ἐπροσπάθει νὰ ἐκφωνήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο. Ἡ βοήθησις εἶχεν ἀπολέσει τὴν ἰσχὺν αὐτῆς ἐπὶ τῶν σωματικῶν ἐνεργειῶν. Ἐβασάνιζεν αὐτὴν τὸ ὀδυνηρότατον αἰσθημα, ὅτι εὐρίσκετο ἐν τῷ σώματι καὶ ἐκτός αὐτοῦ εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν. Νὰ σαλεύσῃ χεῖρα ἢ πόδα, ἢ νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἦτον ἐπίσης ἀδύνατον. Ἀνέβη δὲ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἡ θλίψις αὐτῆς ὅτε ἤρχισεν ἡ θρηνωδία, καὶ καὶ ὅτε ἦν σιγὴν ἡτοιμάζοντο νὰ καρφώσωσι τὸ κιβώτιον. Τέλος, ὁ τρομερὸς διαλογισμὸς ὅτι ἐμελλε νὰ ταφῇ ᾤσω ὥθησεν εἰς ἐνέργειαν τὸ νευρικὸν σύστημα, καὶ ἐνίσχυσεν αὐτὸ νὰ κινήσῃ τὰς μυῶδεις δυνάμεις.

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΜΙΘ.

ΠΡΟ μιᾶς πεντηκονταετηρίδος καὶ ὀλίγον τι ἐπέκεινα, ἀνὴρ τις, ὀνομαζόμενος Ἐρρίκος Τόμσων, ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κυρίου Ἰωάννου Σμιθ, εἰς παράμερον τόπον τῆς Ἀγγλίας διατρίβοντος, καὶ τοῦ ἐξήτησε τὴν χάριν νὰ καταλύσῃ μίαν νύκτα εἰς τὸν οἶκόν του. Ὁ οἰκοδεσπότης συγκατένευσε προθύμως, ὁ δὲ ξένος, ὀλίγον τι δειπνήσας, ἐπλάγιασεν ἐνωρίς, παρακαλέσας νὰ ἐξυπνίσωσιν αὐτὸν πολλὰ πρὶν τὴν ἐπιούσαν.

Ἄλλ' ὅτε τὴν αὐγὴν ἐβόηκεν εἰς τὸν κοιτῶνα ὁ ὑπρέτης, ὁ διορισθεὶς νὰ ἐξυπνίσῃ αὐτὸν, ὁ Τόμσων εὐρέθη νεκρὸς ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Τοῦ σώματος ἐξετασθέντος, δὲν ἀνεκαλύφθησαν σημεῖα τινὰ βίαιοπραγίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ πρόσωπον ἐφαίνετο φυσικώτατον. Ὁ λόγος περὶ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ ξένου διεδόθη ταχέως εἰς τοὺς γείτονας, καὶ ἅπαντες ἡρώτων ποῖος ἦτο, καὶ τίνι τρόπῳ ἀπέθανε.

Οὐδεὶς ὅμως ἐγνωρίζε τι βέβαιον. Εἶχε φθάσειν ἑφίππος, καὶ ὡς μίαν ὥραν πρὶν σταθῇ εἰς τὸν οἶκον, ὅπου ἐτελεύτησεν, εἶδον αὐτὸν διαβαίνοντα γειτονικὴν τινὰ κώμην. Περὶ δὲ τοῦ τρόπου τῆς ἀποβιώσεως αὐτοῦ, πόσον ἦτο μυστηριώδης, ὥστε οἱ νεκροσκόποι, οἱ τὸ αἶτιον προσκληθέντες νὰ ἐρευνήσωσιν, ἐξέδωκαν ἀποφασιν ὅτι ἀπέθανε «δι' ἐπισκέψεως τοῦ Θεοῦ.» Τούτου γενομένου, ὁ ξένος ἐτάφη.

Ἡμέραι καὶ ἐβδομάδες παρῆλθον χωρὶς τίποτε σχεδὸν ἄλλο νὰ γνωρισθῇ. Τὸ δημόσιον ὅμως πνεῦμα δὲν ἦτον ἡσυχον. Ὑποψίαι ὑπῆρχον ὅτι μέσα πονηρὰ εἶχον ἐπιταχύνει τὸν θάνατον τοῦ ξένου. Ψιθυρισμοὶ τοιοῦτο ἐκφυλοφόρου, καὶ παρὰ πολλῶν ὁ Σμιθ ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἐνοχος.

Καὶ τῶντι ἓνα καιρὸν ὁ χαρακτήρ τοῦ Σμιθ δὲν ἦτο καλός. Διηγέ ποτε ἄστων καὶ ἄτακτον βίον, περιεπλέχθη εἰς χρεῖν, καὶ

τελευταῖον, ὑποπεσὼν εἰς τὴν υποψίαν ὅτι ἀδίκως ἐσφετερίσθη χρήματα, ἔφυγεν ἐξαίφνης ἀπὸ τὴν μητρόπολιν.

Ὑπὲρ τὰ δέκα ὅμως ἔτη εἶχον ἤδη παρέλθειν ἀφ' οὗ ἐπέστρεψε, καὶ κατ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε μείνειν εἰς τὴν παρούσαν οἰκίαν του, ἐν καταστάσει τὸ φαινόμενον, καὶ μὲ καλῆτερον χαρακτήρα. Τὸ πρῶτον συμβεβηκός, μ' ὅλον τοῦτο, ὑπενθύμισεν εἰς τὸν κόσμον τὴν παλαιὰν ζωὴν του, καὶ υποψίαι προσήφθησαν εἰς αὐτόν.

Μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν, ἔφθασέ τις μίαν ἡμέραν εἰς τὸ χωρίον ἐπὶ σκοπῇ τοῦ νὰ ἐρευνήσῃ περὶ τοῦ ξένου, ὅστις εἶχεν εὐρεθῇ νεκρὸς εἰς τὴν κλίνην του. Ὁ κύριος οὗτος ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἦτον ἀδελφός του. Ὁ ἵππος καὶ τὰ φορέματα τοῦ θυστουχοῦς ἔτι ἐσώζοντο, καὶ πάραυτα ἐγνωρίσθησαν ὡς ἀνήκοντά ποτε εἰς τὸν ἀδελφόν του. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ σῶμα ἐξωρύχθη, καὶ μολοντόι ἀρκετὰ ἡλλουωμένον, ὁμοίαζεν ἐκεῖνον παραπολύ.

Ἐστοχάσθη τώρα ὁ ἀδελφός ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου. Ἦρχισε λοιπὸν νὰ ἐρευνᾷ τὰς περιστάσεις ὅσον ἠδύνατο καλῆτερα. Τέλος, ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν ἄρχοντα τοῦ τόπου τὰς συναχθείσας εἰδήσεις, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτων, ἐφυλακώθη ὁ Σμιθ, ὥστε νὰ κριθῇ διὰ τὸν ἐκούσιον φόνον τοῦ Ἐρρίκου Τόμσωνος.

Ὁ περιδότης Λόρδος Μανσφίλδος ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου. Ἐνουθέτησε δὲ τοὺς ὀρκωτοὺς, οἵτινες ὤφειλον ν' ἀποφασίσωσιν ἂν ὑπῆρχον ἱκανὰ διδόμενα ὥστε νὰ ὑποβληθῇ ὁ ἄνθρωπος εἰς δίκην, νὰ προσέξωσι πολὺ εἰς τοῦτο· διότι, καὶ ἂν ἦναι τῶντι ἐνοχος, εἶπεν, ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ ἐμπορεῖ νὰ ἦναι μικρά· ἐμπορεύσεις ἐνδέχεται ν' αὐξήσῃ· πλειότερα εἰδήσεις ἐμποροῦν νὰ συναχθῶσιν· ἂν ὅμως οἱ ὀρκωτοὶ ἀπεφασίσουν τώρα ὅτι ὑπῆρχον ἱκανὰ διδόμενα ὥστε νὰ ὑποβληθῇ εἰς δίκην, καὶ ἂν δικαζόμενος ἡθωόνετο, δὲν ἠδύνατο ποτε πλεόν νὰ ἐνοχληθῇ ἐκ νέου, ὅποια ἰδιότης μαρτυρία καὶ ἂν ἤθελον παρασταθῇ ἐναντίον του. Οἱ ὀρκωτοὶ μ' ὅλα ταῦτα εὐρήκαν ἀποχρῶντα διδόμενα ὥστε νὰ δικασθῇ, καίτοι διὰ μικρᾶς πλειοψηφίας.

Ὁ καιρὸς τῆς δίκης ἔφθασε, τέλος πάντων· ὁ Σμιθ ἐφέρθη εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ πάμπολλοι συνέβρευσαν πρὸς τοῦτον νὰ ἴδωσι τὸν ὑπόδικον, καὶ ν' ἀκούσωσι τὴν κρισιολογίαν. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐφαίνετο σταθερὸς καὶ ἀτάραχος· οὐδ' ὁ τρόπος, οὐδ' ἡ ὄψις αὐτοῦ, ὑπέφαινεν ἐγκλημά τι· ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ γραμματέως, «Ἐνοχος εἶσαι, ἢ μὴ ἐνοχος;» ἀπεκρίθη μὲ σταθερὰν φωνὴν καὶ μὲ πρόσωπον ἀναλλοίωτον, «Μὴ ἐνοχος.» Ὁ δικηγόρος τοῦ ἐναντιότου ἤρχισε τώρα τὴν ἐκθεσιν. Ἄλλ' ἦτο ὁλόν ὅτι ὀλίγην ἐλπίδα εἶχε ν' ἀποδείξῃ ἐνοχον τὸν ὑπόδικον. Εἶπεν εἰς τοὺς ὀρκωτοὺς ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο πολὺ μυστηριώδες. Ὁ ὑπόδικος ἦτον ἄνθρωπος μὲ ὑπόληψιν καὶ μὲ ἰδιοκτησίαν. Ὁ τεθνηκὼς ἐνομίζεται ὅτι εἶχε πλησίον του μεγάλην ποσότητα χρυσοῦ καὶ πολυτίμων πετρῶν· ἀλλ' ὁ ὑπόδικος δὲν ἦτο διόλου τῶσαν ἐνδεής, ὥστε νὰ βιασθῇ εἰς πρᾶξιν φόνου. Προσέτι δὲ, ἂν ὁ ὑπόδικος ἐσφετερίσθῃ τὴν ἰδιοκτησίαν, εἶχε κρύψειν αὐτὴν ἄριστα. Οὐδ' ἔχνος αὐτῆς ἠδύνατο νὰ εὐρεθῇ.

Ποία λοιπὸν ἡ βάσις τῆς υποψίας; Θέλω σὰς ἐκθέσειν αὐτὴν, εἶπεν ὁ δικηγόρος. Ὁ τεθνηκὼς, Ἐρρίκος Τόμσων, ἦτο λιθογνώμων, ἐμπορευόμενος εἰς πᾶν εἶδος πολυτίμων πετρῶν, κάτοικος δὲ τοῦ Λονδίνου, καὶ ἀνὴρ περιπλοῦτος. Εἶχεν ἀποδημήσειν ἐκ Λονδίνου διὰ νὰ ὑπάγῃ πρὸς συνάντησιν ἐμποροῦ τινὸς εἰς τὸ Οὐλλον (Hull). παρ' οὗ ἤλπιζε νὰ κάμῃ σημαντικὴν ἀγοράν. Τὸν ἐμπορον αὐτὸν τῶντι εὐρήκε· καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τούτου, ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ κύριος Τόμσων εἶχε πλησίον του μεγάλην ποσότητα χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων.

Με ταῦτα εἰς τὰς χεῖράς του, ἐξῆλθε τῆς πολέως Οὐλλου νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λονδίνον. Καθ' ὅσον ἐγνώριζον, δὲν εἶχε διόλου σταθὴ πρὶν φθάσῃ εἰς τοῦ Σμιθ, καὶ τὴν ἐπιούσαν εὐρέθῃ νεκρὸς εἰς τὴν κλίνην του. Ἀπέθανε λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σμιθ, καὶ ἂν ἡδύνατο ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἀπέθανεν ἀντιφυσικὸν θάνατον, ἤθελεν αὐξήσῃν ἡ ὑποψία, ὅτι ὁ ὑπόδικος δὲν ἦτο πάντῃ ἀσχε-
τος μὲ τὸν φόνον.

Ἄλλ' ἀνὰντιρρήτως δύναται ν' ἀποδειχθῇ, ἐξηκολούθει δὲ δικη-
γόρος, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπέθανε διὰ δηλητηρίου φαρμάκου. Τί
δὲ ἦτον αὐτὸ τὸ φάρμακον; Ἦτο φάρμακον ἐσχάτως ἀνακαλυ-
φθὲν ὑπὸ Γερμανῶν τινων χημικῶν, παραγόμενον διὰ τῆς ἀπο-
σταλάξεως τοῦ σπόρου τῆς ἀγριοκερασίας. Ἦτο φάρμακον δυ-
νατώτερον οἰουδῆποτε ἄλλου γνωστοῦ, καὶ τόσον ἀμέσως ἐθανά-
τονεν, ὥστε δὲν ἄφινε σημεῖά τινα κακοπαθείας, οὐδὲ συσπασμούς
τῶν χαρακτήρων.

Πλὴν ἀνεφαίνετο καὶ ἄλλο ζήτημα, ποῖος ἔδωκε τὸ φάρμακον
εἰς τὸν τεθνηκότα; Μία περίστασις, μικρὰ τῶνόντι, καὶ μ' ὅλον
τοῦτο ἴσως ἐξ αὐτῆς ἐκρέματο φρικτὸς διήγημα, ἦτον αὕτη, ὅτι
τὸ πῶμα μικρᾶς τινὸς καὶ μοναδικωτάτης φιάλης εἶχεν εὐρεθῇ
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὑποδίκου. Τὸ πῶμα αὐτὸ ἐξετάσαντες οἱ ἰα-
τροὶ εἶπον ὅτι ἀνήκεν εἰς Γερμανικὴν φιάλην, περιέχουσαν τὸ ἥδη
περιγραφέν φάρμακον. Ἀλλὰ τὸ φάρμακον αὐτὸ ἐδόθη τάχα ὑπὸ
τοῦ Σμιθ ἢ ἐκ παρακινήσεώς του; Ποία λοιπὸν ἦτον ἡ οἰκογέ-
νεια τοῦ ὑποδίκου; Συνίστατο μόνον ἀφ' ἐαυτοῦ, μιᾶς οἰκουροῦ,
καὶ ἑνὸς θεράποντος. Ὁ θεράπων ἐκοιμᾶτο εἰς ἐξώτερον οἶκον
ἐγγὺς τοῦ ἵπποστασίου· ἐν αὐτῷ δ' ἐκοιμήθη καὶ τὴν νύκτα τῆς
τοῦ ξένου ἀποβιώσεως. Ὁ ὑπόδικος ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν μίαν ἄκραν
τοῦ οἴκου, ἡ οἰκουρὸς εἰς τὴν ἄλλην, ὁ δὲ τεθνηκὸς εἶχε βαλθῇ
εἰς θάλαμον πλησίον τοῦ τῆς οἰκουροῦ.

Ἐμελλε δὲ ν' ἀποδειχθῇ ὅτι περὶ τὰς τρεῖς ὥρας μετὰ τὸ με-
σινύκτιον, καθ' ἣν νύκτα ὁ Τόμσων ἀπέθανε, φῶς παρετηρήθη
περιφερόμενον εἰς τὸν οἶκον, καὶ ὅτι ἄνθρωπος κρατῶν αὐτὸ ὑπῆ-
γεν ἀπὸ τὸν κοιτῶνα τοῦ ὑποδίκου εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς οἰκουροῦ·
τὸ φῶς ἔπειτα ἔγινεν ἀόρατον ὡς ἐν λεπτὸν, καὶ τότε δύο ἄνθρωποι
ἐφάνησαν, ἀλλ' ἐὰν ὑπῆγαν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Τόμσωνος ὁ μάρ-
τυς δὲν ἡδύνατο μεθ' ὅρκου νὰ τὸ βεβαιώσῃ· μετ' ὀλίγον ὅμως
παρετῆρήθησαν διαβαίνοντες ὅλην τὴν στοὰν μέχρι τοῦ κοιτῶνος
τοῦ Σμιθ, εἰς τὸν ὅποιον ἐμβῆκαν, καὶ μετὰ περίπου πέντε λεπτά
τὸ φῶς ἐσβέσθη.

Ὁ μάρτυς ἤθελεν εἰπεῖ πρὸς τούτοις, ὅτι, ἀφοῦ ἐπέστρεψαν
μετὰ τοῦ φωτός εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Σμιθ, καὶ πρὶν ἀκόμῃ τὸ φῶς
σβεσθῇ, εἶχε δις παρατηρήσειν ἄμαυρόν τι ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον
ἐμεσολάβησε μεταξὺ τοῦ φωτός καὶ τοῦ παραθύρου, ἰσομέγεθες
σχεδὸν μὲ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ παραθύρου αὐτοῦ, καὶ τὸ ὅποιον
περιέγραφεν, εἰπὼν ὅτι ἐφάνη ὡς νὰ ἐτέθη ἐμπροσθεν τοῦ φωτός
θύρα. Ἀλλ' εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Σμιθ δὲν ὑπῆρχε τίποτε δυνά-
μενον νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο· ἡ κλίνη του εὐρίσκετο
κατὰ τὴν ἄλλην πλευράν· καὶ οὐδενὸς ἄλλου δωματίου θύρα ἤνοι-
γεν· ὅσον τὸν εἰρημένον κοιτῶνα, ὅστις, ἐξαίρουμένης τῆς κλίνης,
ἦτον ὅλος διόλου κενός, διότι ὁ κύριος Σμιθ ἐνεδύετο εἰς ἄλλον
θάλαμον.

Ἐνταῦθα ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν ὁ δικηγόρος τοῦ ἐνάγοντος.
Καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν λόγον ὁ Σμιθ ποσῶς δὲν ἐφάνη τεταραγμένος·
ἐπίσης δ' ἔμεινε ἀθροῦς ἐνῶ οἱ μάρτυρες ἐβεβαίουν ὅσα ὁ
δικηγόρος εἶχεν ἤδη ἐκθέσειν.

Ὁ Λόρδος Μανσφείλδος ἀπετάθη τὴν ἀπὸ τὸς ὀρκωτοῦς.
Εἶπεν ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ ἀπόδειξις δὲν ἦτον ἀρκετὴ
ὥστε νὰ καταδικάσῃ τὸν κρινόμενον, καὶ ἂν οἱ ὀρκωτοὶ ἦσαν ὁμο-

γνώμονες, τὸ δικαστήριον ἤθελεν ἀπολύσειν αὐτόν. Οἱ ὀρκωτοί,
χωρὶς νὰ σηκωθῶσιν ἀπὸ τὰς ἐδρας των, ἀπεφάσισαν ὅτι ἡ ἀπό-
δειξις δὲν ἦρκει.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ἐμελλεν ἦδῃ νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ ἀπό-
φασις τῆς ἀθώωσης, ἀνέστη ὁ ὑπόδικος, καὶ ἀπετάθη πρὸς τὸ
δικαστήριον. Εἶπεν ὅτι εἶχε κατηγορηθῇ ὡς ἐνοχὸς δεινοῦ ἐγ-
κλήματος, καὶ οἱ ὀρκωτοὶ εἶχον εἰπεῖν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἀρκετὴ
ἀπόδειξις ὥστε νὰ καταδικάσῃ αὐτόν. Ἐννοοῦσαν ἄραγε ὅτι
ὑπάρχει ἀπὸ δεξιζῆς τις οἰαδήποτε; Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ
ἐξέλθῃ τοῦ δικαστηρίου ὕστερον ἀπὸ τόσα καὶ τόσα μὲ ὑποψίας
ἐφ' ἐαυτοῦ; Τοῦτο ποσῶς δὲν ἐδέχετο ἦτον ἀθῶος, καὶ ἂν ὁ
πρόεδρος ἐδίδεν εἰς αὐτὸν ἄδειαν, ἤθελε τὸ ἀποδείξειν. Ἦθελε
καλέσει τὴν οἰκουρὸν αὐτοῦ, ἥτις ἤθελε βεβαιώσει καθ' ὅλα τὴν
ὁποίαν ἐμελλε τώρα νὰ κάμῃ ἐξηγήσιν.

Ἡ οἰκουρὸς δὲν εἶχεν ἀκόμῃ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον·
εἶχε κρυφθῇ, ἡ μᾶλλον εἶχε κρύψειν αὐτὴν ὁ Σμιθ· τοῦτο δ'
ἐλογίζετο κάκιστον σημεῖον. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπρότεινε τώρα
νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ μέσον, καὶ ἀπέδωκεν ὡς λόγον τῆς κρύψεως,
ὅχι ὅτι δὲν ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ, ἀλλ' ὅτι ἐφοβεῖτο μήπως τα-
ραχθῇ ὡς γυνή, καὶ μαρτυρήσῃ ἐναντίον τῆς ἀληθείας. Πλὴν
τώρα ἦτον ἔτοιμος νὰ διηγηθῇ πᾶν ὅτι ἐγνώριζεν, αὐτὴ δὲ ἡμπο-
ροῦσε νὰ καλεσθῇ ἐπομένως, καὶ νὰ ἐξετασθῇ. Καὶ ἂν ἡ μαρτυ-
ρία της, εἶπε, δὲν ἐπιβεβαιώσῃ τὸν λόγον μου, ἂς καταδικασθῶ.

Τὸ αἶτημα τοῦ ὑποδίκου ἐκρίθη εὐλόγον, καὶ ὁ Λόρδος Μανσ-
φείλδος, παρὰ τὸ σύνθημα, συγκατένευσεν.

Ἦρχισε λοιπὸν τὴν ἐκθέσιν ὁ ὑπόδικος. Εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει
νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δικαστηρίου καθαρὸς ἀπὸ πᾶσαν ὑποψίαν. Ὅσον
περὶ τοῦ δηλητηρίου φαρμάκου, δι' οὗ εἶπον ὅτι ὁ ξένος ἐθανά-
τώθη, οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε τὴν ἐνέργειαν, οὔτε τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ
ἐγνώριζε, πρὶν μάθῃ αὐτὰ παρὰ τοῦ δικηγόρου. Ἐπεκαλέσθη
δὲ τὸν Θεὸν νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του.

Ἐπειτα, ὅσον περὶ τοῦ κυρίου Τόμσωνος, ἠγνόει αὐτὸν ἐξ ὀλο-
κλήρου. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἐξεύρῃ ὅτι εἶχε μεθ' ἐαυτοῦ χρυ-
σὸν καὶ ἀδάμαντας! Τίποτε δὲν ἤξευρεν. Ἄν εἶχε πλησίον του
τοιαῦτα πολύτιμα εἶδη, ἴσως ἔχασεν αὐτὰ καθ' ὁδόν· ἢ, τὸ πιθανώ-
τερον, ἄλλως πως αὐτὰ διέθεσεν. Ἄν δ' ἐτελεύτησε διὰ μέσου
τοῦ δηλητηρίου φαρμάκου, πρέπει νὰ ἐπῆρεν αὐτὸ ἐκουσίως, κατ'
ἰδίαν αὐτοῦ προαίρεσιν.

Παρακάλει δὲ τὸς ὀρκωτοὺς νὰ ἐνθυμῶνται, ὅτι ὁ οἶκος καὶ
τὰ περὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ εἶχον ἐρευνηθῇ πολλὰκις καὶ καταλε-
πτῶς, καὶ ὅμως οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα τοῦ τεθνηκότος εἶχεν
ἀνακαλυφθῇ. Εἶχε μὲν εὐρεθῇ τὸ πῶμα μιᾶς φιάλης—ἀλλὰ
περὶ τούτου ἡδύνατο μόνον νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν τὸ ἐγνώριζε, καὶ οὐ-
δέποτε εἶχεν ἰδεῖν αὐτὸ πρὶν παρουσιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον.

Ἐν πρᾶγμα εἶχεν ἀποδειχθῇ, καὶ ἐν μόνον. Αὐτὸ δὲ, ἐξη-
κολούθει ὁ ὑπόδικος, θέλω τώρα ἐξηγήσει, καὶ ἡ οἰκουρὸς θέλει
ἐπιβεβαιώσει τὸν λόγον μου. Μαρτυρία ἐδόθη ὅτι κάποιος εἶχεν
ὑπάγειν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς οἰκουροῦ, κατὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος
νύκτα. Ἦτον ἔτοιμος νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτὸς ὑπῆγε. Πρὸ
πολλοῦ ὑπέκειτο εἰς αἰφνιδίους κεφαλαιγίγας· προσβληθεὶς δὲ καὶ
κατ' ἐκείνην τὴν περίστασιν, ὑπῆγε καὶ ἐκάλεσε τὴν οἰκουρὸν
ὥστε νὰ τοῦ ἀνάψῃ πῦρ. Ὅθεν καὶ τὸν συνέδουσεν ἐκείνην
τὸν ἴδιον τοῦ θάλαμον, ἀφοῦ αὐτὸς περιέμεινεν ὀλίγον τὶ εἰς τὸ πέ-
ρασμα, ἕως νὰ βάλῃ τὰ φορέματά της. Τοῦτο ἤθελεν ἐξηγήσει
τίνι τρόπῳ τὸ φῶς ἔγινεν ἀόρατον διὰ μίαν στιγμὴν. Ἡ γυνὴ
ἔμεινε ὀλίγα λεπτά εἰς τὸν κοιτῶνά του· ἔπειτα δὲ, καλῆτερα αἰ-
σθανόμενος, ἀπέλυσε αὐτὴν, καὶ πλαγιάσας εἰς τὴν κλίνην, δὲν
ἐσηκώθη παρ' ἀφοῦ ἐμαθε τὸν θάνατον τοῦ ξένου.

Τοιαῦτα δὲ λαλήσας, ἐπενήργησε τὰ μέγιστα εἰς τοὺς ἀκού-
παντας. Ἐξεφώνησε τὴν ἀπολογίαν μὲ τόνον σταθερώτατον καὶ
ἐντυπωτικόν, καὶ ἀπὸ τὸν ἀπλοῦν καὶ ἄδολον αὐτοῦ τρόπον δὲν
ἔμεινεν ἴσως κἀνείς, ὅστις δὲν ἐπληροφορήθη περὶ τῆς παντελοῦς
αὐτοῦ ἀθωότητος.

Ἡ οἰκουρὸς εἰσῆλθε τώρα, καὶ ἐξετάσθη ἀπὸ τὸν δικηγόρον τοῦ
ὑποδίκου. Αὐτὴ δὲν εἶχεν ἀκούσει κἀνὲν μέρος τῆς ἐκθέσεως
τοῦ Σμῖθ, οὐδὲ κἀνέκα λόγον ἀπ' ὅσους ἐρρέθησαν καθ' ὅλον τὸ
διάστημα τῆς δίκης. Τὰ λόγια τῆς, μ' ὅλον τοῦτο, ἐπεβεβαίωσαν
τὰ ὑπ' ἐκείνου προειρημένα.

Μετὰ ταῦτα ἤρχισε τὰς ὑποβληματικὰς ἐρωτήσεις ὁ δικηγόρος
τοῦ ἐνάγοντος. Μία περίστασις εἶχε κάμει βαθεῖαν ἐντύπωσιν
εἰς τὸ πνεῦμά του—ὅτι δηλαδὴ, ἐνῶ ὁ ὑπόδικος καὶ ἡ οἰκουρὸς
ἦσαν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ πρώτου, κατ' ὅμοιον θύρας εἶχεν ἐμπο-
δίσει τὸ φῶς τοῦ λύχνου. Τί τάχα ἦτον αὐτὸ τὸ ἐμπόδιον; Θύρα
δὲν ὑπῆρχε, καὶ οὐδὲν ἄλλο εἰς τὸν κοιτῶνα, δυνάμενον νὰ ἐξη-
γήσῃ τοιοῦτο φαινόμενον. Ὁ μάρτυς μ' ὅλον ταῦτο θετικώτατα
ἐβεβαίονεν, ὅτι κατ' ὅμοιον θύρας ἐμεσολάβησεν ὡς μίαν στιγμὴν
μεταξὺ τοῦ παραθύρου καὶ τοῦ φωτός. Τοῦτο ἐχρειάζετο ἐξήγη-
σιν, ἥτις ὅμως δὲν ἤμπορε νὰ δοθῇ ἐκτὸς παρὰ τῆς οἰκουροῦ.
Σκοπὸν ἔχων ὁ δικηγόρος νὰ σκαλίσῃ τὴν ὑπόθεσιν μέχρι τοῦ
πυθμένου, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλων νὰ φοβίσῃ τὴν γυναῖκα, ἤρχισε
προτείνων ἀσημάντους τινὰς ἐρωτήσεις, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων
ποῦ ἔσπεκεν ὁ λύχνος ἐνῶ αὐτὴ εὕρισκετο εἰς τὸν θάλαμον τοῦ
κυρίου Σμῖθ.

«Εἰς τὸ κέντρον τοῦ θαλάμου,» ἀπεκρίθη.

«Τὸ δὲ ταμεῖον, ἡ ἀρμάριον, ἡ δουλάπιον, ἡ ὅ,τι καὶ ἂν ὀνο-
μάζεται, ἤνοιξεν ἅπασις ἡ δὲς, ἐνῶ τὸ φῶς ἦτον ἐν τῷ μέσῳ
τοῦ θαλάμου;»

Δὲν εἶδε κάμμιαν ἀπόκρισιν.

«Νὰ βοηθήσω τὴν μνήμην σου;» εἶπεν ὁ δικηγόρος. «Ἄφου
ὁ κύριος Σμῖθ ἐκβαλε τὸ ἱατρικὸν ἀπὸ τὸ ταμεῖον, ἐκλείσει τὴν θύ-
ραν, ἡ ἔμεινεν ἀνοικτὴ;»

«Τὴν ἐκλείσει.»

«Καὶ ὅτε πάλιν ἔβαλε τὸ βωκάλιον εἰς τὸ ταμεῖον, ἤνοιξεν αὐ-
τὴν ἐκ νέου;»

«Μάλιστα.»

«Καὶ πόσῃν ὥρᾳ ἔμεινεν ἀνεωγμένη τὴν ἐσχάτην φοράν;»

«Ὡς ἐν λεπτόν.»

«Ἡ θύρα, ἐνόσω ἦτον ἀνοικτὴ, ἤρχετο μεταξὺ τοῦ φωτός καὶ
τοῦ παραθύρου;»

«Ἦρχετο.»

«Λησμονῶ,» εἶπεν ὁ δικηγόρος, «ἂν εἶπες ὅτι τὸ ταμεῖον ἦτον
ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ ἀριστερῶν τοῦ παραθύρου;»

«Ἐξ ἀριστερῶν.»

«Ἡ θύρα τοῦ ταμείου ἀνοίγουσα ἔκαμε θόρυβον;»

«Διόλου.»

«Εἶσαι βεβαία;»

«Εἶμαι.»

«Ἦνοιξες ποτὲ αὐτὴν σὺ ἡ ἰδία, ἢ μόνον ἐβλεπες τὸν κύριον
Σμῖθ νὰ τὴν ἀνοίγῃ;»

«Ἐγὼ ποτὲ δὲν τὴν ἤνοιξα.»

«Δὲν ἐκρατοῦσες ποτὲ τὸ κλειδίον;»

«Ποτέ.»

«Ποῖος τὸ ἐκράτει;»

«Ὁ κύριος Σμῖθ πάντοτε.»

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ οἰκουρὸς ἔτυχε νὰ βρῇ ἐν βλέμμα πρὸς
τὸν ὑπόδικον. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐξαίφνης ἠλλοιώθη. Ψυχρὸς

ἰδῶς περιεχύθη ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ, καὶ ἡ ὄψις του ἐχάθη·
ἐφαίνετο ζωντανὸν εἰκόνημα τοῦ θανάτου. Ἐκείνη δὲ, μόλις
αὐτὸν ἰδοῦσα, ἐκραύγασε καὶ ἐλειποθύμησε. Κατενόησεν ἤδη τὰς
τῶν ἀπακρίσεων τῆς συνεπείας. Τόσον ἐντελῶς εἶχεν ἀπατηθῇ
ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ δικηγόρου, καὶ ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν μεθ' ἧς
ἐφαίνετο ὅτι ἤκουε τὰ λόγια τῆς, ὥστε βαθυμῶδον καὶ ἀνεπαίσθη-
τως ἐφανέρωσε πᾶν ὅ,τι ἐκείνος ἤθελε νὰ μάθῃ.

Κατέστη δ' ἀναγκάσιον νὰ σηκώσωσιν αὐτὴν ἀπὸ τὸ δικαστή-
ριον, καὶ ἱατρὸς τις παρευρισκόμενος τὴν ἐπεσκέφθη. Τὴν στιγ-
μὴν ταύτην ὁ τοῦ βασιλέως εἰσαγγελεὺς ἐξῆλθε τοῦ δικαστηρίου,
ἀλλ' οὐδεὶς ἐγνώριζε διὰ ποῖον τέλος. Μετ' ὀλίγον εἰσελθὼν ὁ
ἱατρὸς εἶπεν ὅτι ἤθελεν εἰσελθεῖν ἀδύνατον νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν ἔδραν
τῆς ἡ οἰκουρὸς, ἐκτὸς μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας.

Ἦτο περίπου μεσημέριον. Ὁ Λόρδος Μανσφειλδός, διατάξας
νὰ δοθῇ θάλαμος εἰς τοὺς ὀρκωτοὺς, ὅπου νὰ φυλάττωνται μόνοι,
ἀνέβαλε τὴν συνεδρίασιν δύο ὥρας. Ὁ ὑπόδικος ἐν τῷ μεταξὺ
ἐστάθη εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἦτον ἤδη μετὰξὺ τεσσάρων καὶ πέντε, ὅτε ὁ δικαστὴς ἐπανῆλ-
θεν εἰς τὴν ἔδραν του. Ὁ ὑπόδικος καὶ ἡ οἰκουρὸς εἰσῆλθον
πάλιν. Τὸ δικαστήριον ἦτο πλήρες μέχρι στενοχωρίας, καὶ φο-
βερά τις σιωπὴ κατεῖχε τὸν τόπον ὅλον.

Ὁ δικηγόρος τοῦ ἐνάγοντος ἀπετάθη πάλιν πρὸς τὴν οἰκουρὸν.
«Ὀλίγα μόνον ἀκόμη θέλω σ' ἐρωτήσῃν,» εἶπε· «πρὸς τὴν δὲ
πῶς ἀποκρίνεσαι, διότι καὶ ἡ ἰδική σου ζωὴ κρέμαται ἀπὸ μίαν
κλωστήν.

«Γνωρίζεις τὸ πῶμα τοῦτο;»

«Μάλιστα.»

«Εἰς ποῖον ἀνήκει;»

«Εἰς τὸν κύριον Σμῖθ.»

«Ἡ ὑστέρα φορὰ, καθ' ἣν εἶδες αὐτό, πότε ἦτο;»

«Τὴν νύκτα τῆς ἀποβιώσεως τοῦ κυρίου Τόμσωνος.»

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐμβῆκεν εἰς τὸ δικαστήριον βεβαίως, φέρον
μεθ' ἑαυτοῦ, ἐπὶ δίσκου, ἐν ὥρολόγιον, δύο σκακίᾳ χρυσοῦ,
θήκην τινὰ πολυτίμην πετρῶν, ἐν χαρτοφυλάκιον, καὶ μίαν ψιά-
λην τῆς αὐτῆς κατασκευῆς ὡς τὸ πῶμα, μὲ φελλὸν τῶρα πε-
φραγμένην. Ὁ δίσκος ἐτέθη ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐνώπιον τοῦ ὑπο-
δίκου καὶ τῆς μάρτυρος, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἔμεινεν
ἀμφιβολία εἰς τὸ πνεῦμα κἀνεὸς περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ ὑποδίκου.

Μετὰ ὀλίγα λόγια τελειώνει τὸ λυπηρὸν τοῦτο διήγημα. Ὁ ὁ-
κος, ὅπου ὁ φόνος εἶχε πραχθῇ, ἦτον ἐννέα ἕως δέκα μίλια μα-
κράν. Εὐθύς δ' ὅτε διὰ τῶν ὑποβληματικῶν ἐρωτήσεων τοῦ δι-
κηγόρου ἀνεκαλύφθη ἡ ὑπαρξίς τοῦ ταμείου καὶ ἡ θέσις αὐτοῦ,
ἐξακίνησεν ὁ εἰσαγγελεὺς ἑφιππος, μετὰ δύο ὑπαλλήλων, καὶ ἀφ' οὗ
κατεκρήμνισε μέρος τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας, εὗρεκε τὴν ἀξιολογὸν
ταύτην κρύπτην. Ἐν αὐτῇ δὲ ἦτον ἀποταμειωμένη ὅλη ἡ περι-
ουσία τοῦ κυρίου Τόμσωνος, συμποσούμενη εἰς τινὰς χιλιάδας λι-
τρῶν στερλινῶν πρὸς πλείοτεράν δ' ἀκόμη ἐπιβεβαίωσιν, ἀνεκα-
λύφθη ψιάλῃ, περὶ ἧς εἶπον πάραυτα οἱ ἱατροὶ ὅτι περιεῖχεν αὐτὴ
ἐκεῖνο τὸ δηλητήριον φάρμακον, τὸ ἥποσον ἐθανάτωσε τὸν δυστυ-
χῆ Τόμσωνον.

Μόλις εἶναι γρίαι νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Σμῖθ κατεδικάσθη ὡς
ἐνοχος καὶ ἐκρεμάσθη· καὶ παρατηρητέον ὅτι δὲν ἤθελε καταντῆ-
σιν εἰς τὸ πᾶνδενδὸν τοῦτο τέλος, ἂν δὲν ἐπέμενεν εἰς τὸ ν' ἀπο-
δείξῃ τὴν ἀνυπαρκτον αὐτοῦ ἀθωότητά·—ἂν ἐσιώπα, ἤθελε διεκ-
φυγεῖν· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἤρῃκεν αὐτὸν νὰ ἐνεργήσῃ τὸν ἰδίον του
ὀλεθρον, καὶ νὰ λάβῃ τὰ ἐπίγεια τοῦ φοβεροῦ του ἐγκλήματος.

«Εἶσθε βέβαιοι,» εἶπεν ὁ Μουῦσῃς πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας, «ὅτι
θέλει σᾶς εὐρεῖν ἡ ἀμαρτία σας.» Πόσον ἡλίθευσε τοῦτο εἰς τὴν

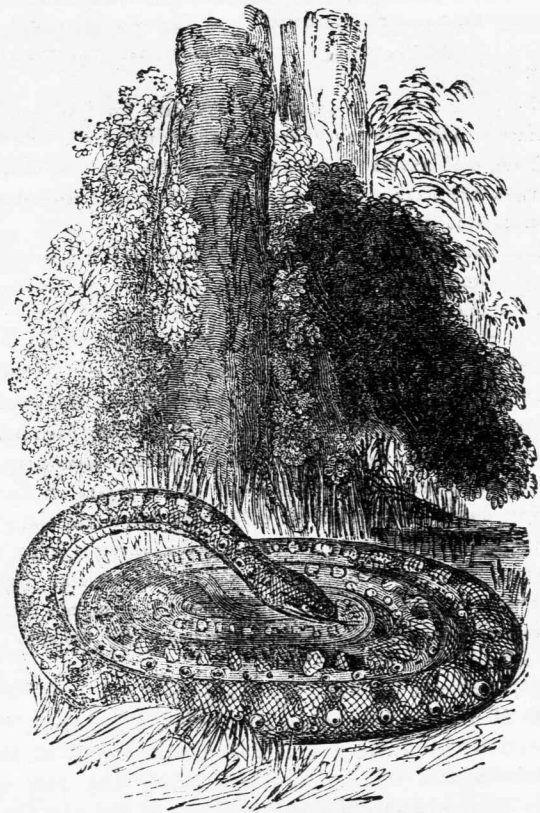
προκειμένην περίστασιν! Ὁ Θεὸς δύναται νὰ ἐκβάλῃ τὰ ἐγκλήματα ἡμῶν εἰς τὸ φῶς δι' ὅποιονδήποτε μέσων καὶ καθ' ὅποιονδήποτε στιγμήν. Εἰς τὸ προηγούμενον διήγημα τὸ τρίξιμον μιᾶς θύρας, καὶ ἡ εὕρεσις τοῦ πώματος μιᾶς ψιάλης, ἐφαίνοντο κατὰ πρῶτον ἀσήμαντα περιστατικά. Καὶ ὅμως ἐκ τῶν δύο τούτων ἐκρέματο ἡ ἀνάπτυξις δεινотάτου ἐγκλήματος· χωρὶς αὐτῶν οἱ χαμερπεῖς κακοῦργοι ἤθελον ἴσως διεκφυγεῖν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως.

Ο ΞΕΡΞΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΒΥΔΟΝ.

Ὡς δὲ ὦρα πάντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ τῶν νεῶν ἀποκεχυμένον, πάσας δὲ τὰς ἀκτὰς καὶ τὰ Ἀβυδηῶν πεδία ἐπὶ πλεονάζοντων ἀνθρώπων, ἐνθαῦτα Ξέρξης ἐσωτὸν ἐμακάρισε· μετὰ δὲ τοῦτο ἐδάκρυσε. Μαθὼν δὲ μιν Ἀρτάβανος ὁ πάτριος, εἶρετο τὰδε, «Ὁ βασιλεῦ, ὡς πολλὴ ἀλλήλων κεχωρισμένα ἐργάσαο νῦν τε καὶ ὀλίγω πρότερον· μακαρίσας γὰρ σεωτὸν, δακρύεις.» Ὁ δὲ εἶπε, «Ἐστλήθε γὰρ με λογιζάμενον κατοικτεῖραι, ὡς βραχὺς εἴη ὁ πᾶς ἀνθρώπινος βίος, εἰ τούτων γε, ἐόντων τοσούτων, οὐδεὶς ἐς ἑκατοστὸν ἔτος περιέσται.»

Τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Ἡροδότου ἔχει τι ὡραῖον καὶ ὑψηλόν. Συμβάν ἀξιωμακρόν· ἐστὶν ἱστορεῖται μὲ ἀρελίστατον καὶ γοητευτικὸν τρόπον. Ὁ μεγαλύτερος βασιλεὺς τοῦ κόσμου, ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καθήμενος, βλέπει τὴν θάλασσαν, τὰ παραθαλάσσια, καὶ τὰ πεδία, ἐσκεπασμένα ὑπὸ τῶν στρατευμάτων του, μακαρίζει ἑαυτὸν, ἔπειτα δὲ συλλογισθεὶς ὅτι μετὰ ἑκατὸν ἔτη οὐδεὶς ἐκ τῶν ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ πολυαρίθμων μυριάδων ἤθελεν εἶσθαι ζῶν, δακρύει. Σκέψις σπουδαία, ἐκ τῶν μὴ συνήθων εἰς ἡγεμόνας· συμπαθείας αἰσθημα, ὅχι ἀνάξιον βασιλέως. Τὴν στιγμήν ταύτην ὁ μέγας οὗτος κυριάρχης συνηθάνθη τὴν ματαιότητα τοῦ ἀνθρώπου· ἐνθυμήθη ὅτι παρέρχεται ὡς τὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ. Μετὰ τοῦ λυπηροῦ διαλογισμοῦ ὅτι «τουτέων γε, ἐόντων τοσούτων, οὐδεὶς ἐς ἑκατοστὸν ἔτος περιέσται,» πρέπει νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ ὅτι μετὰ μίαν ἑκατονταετηρίδα καὶ αὐτὸς, ὁ νῦν τόσον ἐπληρμένος, ἤθελε κεῖσθαι τεθαμμένος εἰς τὴν γῆν ἐπίσης ὡς καὶ ὁ ταπεινότερος ἀπὸ τούτων δούλων, οἵτινες τῶρα ἔβλεπον αὐτὸν ὡς Θεόν. Πρέπει νὰ ἔρριψε βλέμμα ἐφ' ἑαυτοῦ γυμνὸν ἀπὸ ἐξωτερικῶν περιστάσεων, ἀλλ' ἡ Θεὰ ἦτο δυσάρεστος, καὶ ταχέως ἔστρεψεν ἀλλοχοῦ τούτους ὀφθαλμούς. Τὸ ὀλιγοχρόνιον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, καὶ τὰ δεινὰ, ὅσα, καίτοι βραχὺν, καθιστάνουσιν αὐτὸν μακρότατον, ὡς παρετήρησεν ὁ Μαρδόний, δὲν ἦσαν ἀντικείμενα τόσον ἐλκυστικά, ὅσον ἡ δόξα ἥτις αὐτὸν περιεκύκλου, καὶ ὅσην ἤλπιζε ταχέως νὰ ἐπιπροσέσθῃ. «Μηδὲ κακῶν μεμνέμεθα, χρηστὰ ἔχοντες πρήγματα ἐν χερσὶ.» Οὕτω δὲ συμβαίνει πολλάκις, καὶ ὅταν ἡ σοφία ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων, δὲν παραδέχονται, ἀλλ' ἀποδιώκουσιν αὐτήν. «Τὸ νῦν ἔχον πορεύου· καιρὸν δὲ μεταλαβὼν, μετακαλέσομαι σε,» εἶπεν ὁ Φῆλιξ πρὸς τὸν Ἅγιον Παῦλον εἰς ὁμοίαν περίστασιν. Ἀλλ' ὁ νουνεχὴς δὲν ἀφίνει τὴν παροῦσαν εὐκαιρίαν νὰ παρέλθῃ ἀνωφελῶς.

Ο ΒΟΑΣ ΚΕΓΧΡΙΝΗΣ.

Ὁ Βόας Κεγχρίνης.

ΤΟῦ Βόα Συσφιγκτῆρος κατεχωρήσαμεν εἰκόνας καὶ περιγραφὰς εἰς Τόμ. Δ'. Σελ. 53, καὶ εἰς Τόμ. Ε'. Σελ. 97· ἐνθαῦθα σημειοῦμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ Βόα Κεγχρίνου, τὸν ὁποῖον ἀκριβῶς παριστᾷ ἡ προτεταγμένη εἰκονογραφία.

Οἱ Βόαι τοῦ εἴδους τούτου ἔχουσι κιτρινωπὸν χρῶμα, μετὰ σειρὰς δακτυλίων ἐκτεινομένης καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ νώτου, καὶ μετὰ ποικίλων στιγμάτων εἰς τὰς πλευράς. Οἱ δακτύλιοι εἶναι μεγάλοι καὶ μελάγχροιοι· τὰ δὲ στίγματα γενικῶς κλίνουν εἰς τὸ μέλαν, καὶ πολλάκις περιέχουν ὑπόλευκον ἡμισελήνοειδές τι σημεῖον. Κατὰ τὸ μέγεθος ὁ Κεγχρίνης σχεδὸν ἐξισούται μὲ τὸν Συσφιγκτῆρα· εὐρίσκεται δὲ εἰς τὸ Μεξικὸν καὶ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, συχναίως ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς βάλτους καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὑδατώδη μέρη. Ἐκεῖ ἐξαρθρώμενος διὰ τῆς οὐρᾶς ἀπὸ παραποτάμιόν τι δένδρον, ἀφίνει τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ σώματος νὰ πλέῃ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὑπομονητικῶς ἐνεδρεῦν ὥστε νὰ πιᾷ τὰ διὰ ποτὸν πλησιάζοντα τετράποδα.

Οἱ Αὐτόχθονες Μεξικανοὶ κατεσκεύαζον εἰδῶλα τοῦ ὄφeos τούτου, πρὸς θρησκευτικὴν λατρείαν· ἐν τοιοῦτον εἰδῶλον, σχεδὸν σῶον καὶ ἀριστα εἰργασμένον, εὐρίσκεται εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ἐν Μεξικῷ μονα-